

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 6Co/461/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5412204260
Dátum vydania rozhodnutia: 11. 12. 2013
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Urbanová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2013:5412204260.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Urbanovej a členov senátu JUDr. Yvetty Dzugasovej a Mgr. Miroslavom Šeptákom, v právnej veci žalobcu: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, 811 09 Bratislava, IČO: 35 807 598, zastúpeného spoločnosťou: Fridrich Paľko, s.r.o., so sídlom Grösslingova 4, 811 09 Bratislava, IČO: 36 864 421, proti žalovanej: Slovenská republika, za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom Župné námestie 13, 813 11 Bratislava, v konaní o náhradu majetkovej škody a náhradu nemajetkovej ujmy, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Dolný Kubín č. k. 5C/79/2012-66 zo dňa 15. júla 2013, takto

rozhodol:

Rozsudok Okresného súdu Dolný Kubín č. k. 5C/79/2012-66 zo dňa 15. júla 2013 potvrdzuje.

Žalovanej náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom okresný súd zamietol návrh žalobcu na prerušenie konania zo dňa 11.07.2013 doručený okresnému súdu e-mailom 12.07.2013. Súčasne žalobu zamietol a vyslovil, že žalovanej náhradu trov konania nepriznáva.

V dôvodoch svojho rozhodnutia uviedol, že nevyhovel procesnému návrhu, ktorým sa žalobca domáhal zrušenia nariadeného termínu pojednávania a prerušenia konania (§ 109 ods. 1 písm. b) O.s.p. a § 109 ods. 2 písm. c) O.s.p.) do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu SR o jeho ústavnej sťažnosti ohľadne tvrdeného porušenia práva na zákonného sudcu a nestranný súd. Zdôraznil, že k obligatórnemu prerušeniu konania (§ 109 ods. 1 písm. b) O.s.p.) súd pristúpi v prípade, že rozhodnutie závisí od otázky, ktorú nie je oprávnený v tomto konaní vyriešiť ani ako predbežnú. Ide najmä o prípady uvedené v ust. § 135 ods. 1 O.s.p. Poukazoval tiež na fakultatívnu povahu inštitútu prerušenia konania v zmysle § 109 ods. 2 písm. c) O.s.p., ktorá ponecháva možnosť prerušenia na úvahu konajúceho súdu, s odkazom na znenie ust. § 135 ods. 2 O.s.p. Odhliadnuc od uvedeného okresný súd ďalej poukázal na to, že podľa právnej teórie pojem „prejudicialita“ vo všeobecnosti znamená determináciu určitej právnej otázky inou právnou otázkou, od ktorej vyriešenia je priamo závislý výrok o spore, pričom túto otázku si môže v istých prípadoch posúdiť konajúci orgán sám. Klasická prejudicialita však znamená rešpektovanie rozhodnutia iného orgánu (k hierarchii konkrétneho systému ochrany práva nadradeného procesnému, konajúcemu orgánu) o predbežnej otázke (viď Števíček, M., Ficová, S. a kol. Občiansky súdny poriadok Komentár. 1. vydanie. Praha: C. H. Beck. 2009, s. 290). V súdnej veci však nebolo preukázané naplnenie niektorého z uvedených dôvodov, pre ktoré by mohol súd konanie prerušiť.

Dôvodom prerušenia konania je závislosť súdneho rozhodnutia od otázky, ktorú nie je súd oprávnený v tomto konaní riešiť ani ako otázku predbežnú. Ide najmä o prípady uvedené v ust. § 135 ods. 1 O.s.p. V danom prípade krajský súd ako nadriadený orgán rozhodoval o vylúčení/nevylúčení sudcov okresného súdu z prejednávania veci (uznesenie Krajského súdu v Žiline č.k. 8NcC/47/2012-22 zo dňa 30. 11. 2012), a preto už nie je žiaden dôvod zaoberať sa otázkou zaujatosti sudcu. Podanie sťažnosti na ústavný súd žalobca taktiež nijako nepreukázal (napr. dokladom preukazujúcim odoslanie takej sťažnosti, resp. potvrdením o prijatí takej sťažnosti ústavným súdom), keď iba zo samotnej fotokópie sťažnosti nevyplývalo, že taká sťažnosť bola skutočne na ústavný súd podaná, pričom je na účastníkovi, ktorý podáva určitý procesný návrh, aby svoje tvrdenia odôvodňujúce podanie takého návrhu aj riadne a hodnoverne preukázal.

Vo väzbe na uvedené prvostupňový súd konštatoval nesplnenie zákonných predpokladov pre postup, ktorým by konanie v zmysle návrhu žalobcu prerušil.

Z dôvodov tohto rozhodnutia tiež vyplýva, že okresný súd v súlade s ust. § 101 ods. 2 O.s.p. konal a rozhodol a na pojednávaní v neprítomnosti účastníkov a právneho zástupcu žalobcu, ktorí mali doručenie predvolania na pojednávanie riadne a včas vykázané. V rámci dokazovania sa súd oboznámil s obsahom listín založených spise, ako aj s obsahom pripojeného spisu Okresného súdu Dolný Kubín sp. zn. 10Er/48/2004), pričom zistil a ustálil nasledovný skutkový a právny stav:

Prvostupňový súd uviedol, že z obsahu spisu Okresného súdu Dolný Kubín sp. zn. 10Er/48/2004 vyplýva, že súd vydal súdnej exekútorke Mgr. Márii Krasňanovej poverenie na vykonanie exekúcie dňa 29.10.2004. Dňa 20.07.2011 bol súdu doručený návrh súdnej exekútorke na odklad exekúcie a na zastavenie exekúcie podľa § 57 ods. 4 Exekučného poriadku. Do spisu však nebolo doručené žiadne podanie oprávneného, ktorý by obsahoval návrh na zmenu súdneho exekútora. Oprávnený sa akurát podaním zo dňa 12.08.2011 na výzvu súdu vyjadril k návrhu (podnetu) na zastavenie exekúcie. Okresný súd Dolný Kubín uznesením č.k. 10Er/48/2004-18 zo dňa 14.11.2011 vyhlásil exekúciu za neprípustnú a exekúciu zastavil, ktoré na základe odvolania oprávneného preskúmal Krajský súd v Žiline, ktorý uznesenie okresného súdu potvrdil (uznesenie Krajského súdu v Žiline č.k. 3CoE/200/2012-54 zo dňa 11.04.2013, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 27.05.2013). Následne okresný súd rozhodol uznesením č.k. 10Er/48/2044-62 zo dňa 18.06.2013 o trovách exekúcie. O návrhu na zmenu súdneho exekútora súd nerozhodol z jediného dôvodu, a to preto, že oprávnený takýto návrh nepodal, resp. nebol exekučnému súdu doručený.

Zákon č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov (ďalej aj „zákon č. 513/2003 Z. z.“) vo svojich ustanoveniach taxatívne vymedzuje podmienky úspešného uplatnenia nároku na náhradu škody pri ktorých štát zodpovedá za škodu spôsobenú orgánom verejnej moci pri výkone verejnej moci: nezákonné rozhodnutie, resp. nesprávny úradný postup, vznik škody a príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím, resp. nesprávnym úradným postupom a vzniknutou škodou.

V prerokovávanej veci si žalobca uplatnil náhradu majetkovej škody vo výške 175,00 Eur a nemajetkovú ujmu v peniazoch vo výške 663,84 Eur z dôvodu nesprávneho úradného postupu exekučného súdu (v exekučnej veci Okresného súdu Dolný Kubín sp. zn. 10Er/48/2004), ktorý nerozhodol o návrhu oprávneného na zmenu súdneho exekútora v exekučnom konaní v zákonom stanovenej lehote (§ 44 ods. 7 platného od 01.09.2005, resp. § 44 ods. 8 zákona NR SR č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov. V súlade s vyššie uvedeným mal súd I. stupňa za to, že je vylúčené, aby došlo k oneskorenému rozhodnutiu exekučného súdu v predmetnej exekučnej veci a k prieťahom v súdnom konaní, a to z dôvodu absencie návrhu na zmenu súdneho exekútora v exekučnom spise. Okresný súd v prejednávanej veci nemal preukázaný nesprávny úradný postup (existenciu prieťahov v exekučnom konaní) ako jeden z kumulatívnych predpokladov pre vznik zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom, a v dôsledku čoho žalobu žalobcu ako nedôvodnú zamietol.

O trovách konania okresný súd rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p. a žalovanej, ktorá bola v konaní úspešná, ich náhradu nepriznal, keďže tieto si nevyčísliła a z obsahu spisu jej vznik žiadnych trov nevyplýva.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca, ktorý sa domáhal jeho zrušenia a vrátenia veci okresnému súdu na ďalšie konanie.

Vo vzťahu k prvej vete výroku rozsudku (samostatným podaním označeným ako odvolanie proti uzneseniu) namietal nepreskúmateľnosť napadnutého rozhodnutia pre nedostatok dôvodov. Odvolateľ nesúhlasil tiež so záverom, že návrh na prerušenie konania nepodporil žiadnymi listinami, nakoľko k elektronickému podaniu návrhu na zrušenie pojednávania priložil prílohu obsahujúcu ústavnú sťažnosť. S poukazom na závery Krajského súdu v Trnave (podporne Krajských súdov v Nitre a Prešove) o vylúčení všetkých sudcov okresného súdu, ktorého nesprávny postup sa vo veci samej namieta, zdôraznil koncepciu a význam práva na nestranný súd. Okolnosť, že Krajský súd v Žiline (podľa žalobcu v rozpore s ustálenou rozhodovacou praxou iných krajských súdov v skutkovo a právne totožných veciach) nevhliadol v označených skutočnostiach dôvod na vylúčenie sudcu, nič nemení na tom, že v jeho očiach a tiež objektívne v očiach verejnosti nemožno takéhoto sudcu považovať za nestranného. Následne (tvrdený) postup, kedy o veci účastníka konania nerozhodol zákonný sudca, označil za ústavne neakceptovateľný.

Odvolateľ ďalej poukázal na koncepciu spravodlivého súdneho konania zahŕňajúceho právo na kontradiktórne konanie, v rámci ktorého musia mať strany možnosť oboznámiť sa so všetkými predloženými dôkazmi alebo stanoviskami a vyjadriť sa k nim, s cieľom ovplyvniť súdne rozhodnutie. Odvolateľ tiež namietal, že pred vynesením rozhodnutia nebol oboznámený ani s listinnými dôkazmi uloženými v exekučnom spise a k vykonanému dokazovaniu sa nemal možnosť vyjadriť a navrhnúť dôkazy na podporu svojich tvrdení a nebol z strany súdu ani poučený podľa ust. § 120 ods. 4 O.s.p. V danej veci podľa žalobcu nebolo možné rozhodnúť bez nariadenia pojednávania. Nakoľko žalovaná sa k žalobe nevyjadřila, mal okresný súd postupovať v súlade s ust. 153b O.s.p. a vychádzajúc zo žalobcom tvrdeného skutkového stavu vydať rozsudok pre zmeškanie. V súdnej veci podľa žalobcu nebolo možné rozhodnúť bez jeho účasti na pojednávaní, keďže trval na osobnej účasti svojho zástupcu na pojednávaní a zároveň riadne a včas požiadal o jeho zrušenie z dôležitého dôvodu (keďže podľa jeho názoru vo veci koná nezákonný sudca) a preto nebol daný dôvod pre postup súdu v konaní podľa ust. § 101 ods. 2 O.s.p. Navyše, v situácii, kedy bolo potrebné vo veci vykonať dokazovanie navrhnutým dôkazom - listinami založenými v exekučnom spise, mal súd umožniť žalobcovi uplatňovať svoje stanoviská k skutkovým aj právnym otázkam nastoleným samotným súdom. Pokiaľ vnútroštátny súd dospel (podľa odvolateľa na základe dokazovania, ktorého obsah, rozsah si bez akéhokoľvek dôvodu určil sám) k záveru, že existuje okolnosť brániaca vydať pre žalobcu pozitívne rozhodnutie, musí vo všeobecnosti o tom informovať účastníkov konania v spore a umožniť im, aby sa k tomu vyjadrili. Upozornil, že súd vykonal dokazovanie listinami, ktorých pôvod nie je z odôvodnenia rozhodnutia poznateľný a nie je zrejmé, či išlo o listiny založené v exekučnom spise.

Zároveň žalobca poukázal na svoje podanie (obsiahnuté v texte žaloby), ktorým upovedomil súd o skutočnostiach nasvedčujúcich tomu, že sudcu, ktorému bola vec pridelená na prejednanie a rozhodnutie, je potrebné z konania vylúčiť. Okolnosť, že krajský súd nevhliadol v označených skutočnostiach dôvod na vylúčenie sudcu, nič nemení na tom, že v očiach žalobcu a objektívne v očiach verejnosti nemožno tohto sudcu považovať za nestranného. Uvedené rozhodnutie krajského súdu bolo podľa odvolateľa vydané v rozpore s ustálenou judikatúrou v iných krajských súdoch v skutkovo a právne totožných veciach. Zároveň je v rozpore s judikatúrou Ústavného súdu SR, Európskeho súdu pre ľudské práva v oblasti zachovávanie práva na nestranný súd. Žalobca zdôraznil, že podal ústavnú sťažnosť vo veci porušenia jeho práva na nestranný sú, ktorej výsledkom bude zrušenie rozhodnutia krajského súdu.

Žalobca zotrval na tvrdení, že zákonom stanovená lehota na rozhodnutie o zmene súdneho exekútora nebola exekučným súdom dodržaná, čo potvrdzuje aj odôvodnenie napadnutého rozsudku, z ktorého vyplýva táto skutočnosť. V dôsledku toho bol v súdnej veci preukázaný žalobcom tvrdený nesprávny úradný postup, spočívajúci vo viacerých skutočnostiach, a nielen jednej z nich. Napadnuté rozhodnutie je tak založené na skutkovej a právnej chybe súdu, čo nie je v právnom štáte udržateľné.

Žalovaná zostala v odvolacom konaní nečinná.

Krajský súd, ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O.s.p.), po zistení, že odvolanie podal k tomu oprávnený účastník konania (§ 201 veta prvá O.s.p.) v zákonom stanovenej lehote (§ 204 ods. 1 O.s.p.), preskúmal vec v rozsahu vymedzenom ust. § 212 ods. 1, 2 písm. b) O.s.p. a bez nariadenia odvolacieho pojednávania postupom podľa § 156 ods. 3 O.s.p. v spojení s § 214 ods. 2 a § 211 ods. 2 O.s.p. rozsudok okresného súdu ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil.

Vo vzťahu k prvému výroku rozsudku, ktorým okresný súd zamietol návrh navrhovateľa na prerušenie konania, odvolací súd uvádza, že aj pri fakultatívnej povahe prerušenia konania (z uplatneného dôvodu) a absencii explicitných zákonných kritérií pre rozhodovanie o predmetnom procesnom inštitúte, musí súd vysvetliť úvahu (na ktorej založil svoj záver) spôsobom, ktorý vylučuje znaky svojvôle. Okresný súd sa v dostatočnom rozsahu vo všeobecnosti zaoberal inštitútom fakultatívneho prerušenia konania, jeho pojmovými znakmi a podmienkami. Následne, s ohľadom na konkrétne okolnosti súdeného prípadu, predložil jasné a zrozumiteľné argumenty, prečo v rámci medzí sudcovskej úvahy nevidí priestor pre aplikáciu ustanovenia § 109 ods. 2 písm. c) O.s.p., a ani § 109 ods. 1 písm. b) O.s.p. Účinne sa taktiež vysporiadal s argumentáciou predloženou žalobcom, uviedol viacero dôvodov, ktoré súhrnne viedli k zamietnutiu procesného návrhu žalobcu.

Krajský súd zdôrazňuje, že odlišné (subjektívne) hodnotenie vlastných argumentov žalobcom, resp. jeho neakceptovanie záverov okresného súdu nezakladá nesprávnosť napadnutého rozhodnutia a nie je ani porušením práva na súdnu ochranu. Súčasťou tohto základného práva totiž nie je aj právo na procesný úspech. Inými slovami, nie je porušením práva na spravodlivý proces, ak súd nevyhoví procesnému alebo meritórnemu návrhu účastníka.

Na základe uvedeného je preto potrebné odmietnuť námietku nepreskúmateľnosti napadnutého uznesenia.

Čo sa týka samotnej vecnej správnosti záverov prvostupňového rozhodnutia vo vzťahu k výroku prvému napadnutého rozsudku, odvolací súd sa s nimi stotožňuje a v konkrétnostiach na ne odkazuje (§ 219 ods. 2 O.s.p.). Na zdôraznenie ich správnosti a v reakcii na odvolacie dôvody dopĺňa, že súčasťou spisu je síce aj podanie označené ako „Sťažnosť“, ktoré je adresované Ústavnému súdu SR, avšak nie je opatrené prijímacou pečiatkou podateľne Ústavného súdu SR. Navrhovateľ teda fakticky v tomto konaní nepreukázal podanie ústavnej sťažnosti na Ústavný súd SR (napr. dokladom preukazujúcim odoslanie takej sťažnosti, resp. potvrdením o prijatí takej sťažnosti ústavným súdom).

Bez ohľadu na uvedené, zodpovedá doterajšiemu priebehu konania a stavu veci, že zákonný sudca (správne) postupoval v intenciách záväzného rozhodnutia nadriadeného súdu o jeho nevylúčení. Odvolateľ v návrhu na prerušenie konania ani v posudzovanom odvolaní neuviedol žiadne iné/ďalšie okolnosti, ktoré by mali zakladať jeho vylúčenie, než tie, ktoré už boli predmetom posúdenia nadriadeného súdu. Zároveň dotknutý záver o nevylúčení sudcu rešpektuje aktuálnu rozhodovaciu prax Najvyššieho súdu SR (napr. uznesenia sp. zn. 3 Nc 14/2010 z 31. 05. 2010; 6 Cdo 201/2013 z 19. 06. 2013) v otázkach posudzovania inštitútu sudcovskej nestrannosti.

S poukazom na nepochybnú možnosť uplatnenia námietky rozhodovania veci vylúčeným sudcom ako odvolacieho, resp. dovolacieho dôvodu vhodne okresný súd uprednostnil požiadavku hospodárnosti/rýchlosti konania. Práve na jej (údajnom) nedodržaní je pritom založený aj meritórny nárok žalobcu. V kontexte týchto okolností by sa opačné rozhodnutie okresného súdu (t.j. prerušenie konania) javilo ako ťažko argumentačne udržateľné.

Nakoľko odvolacie dôvody navrhovateľa boli neopodstatnené (v zmysle § 212 ods. 1 O.s.p. je krajský súd viazaný konkrétnymi dôvodmi odvolania) a neboli zistené ani nedostatky v postupe okresného súdu, na ktoré odvolací súd prihliada z úradnej povinnosti (§ 212 ods. 3 O.s.p.), potvrdil napadnutý rozsudok vo výroku I. ako vecne správny.

Vo vzťahu k meritórnemu rozhodnutiu súdu primárne odvolací súd poukazuje na zodpovednosť žalobcu za obsahové vymedzenie svojho odvolania, v spojitosti s nevyhnutnosťou odvolacieho súdu rešpektovať svoju viazanosť odvolacími dôvodmi (§ 212 ods. 1 O.s.p.). V tejto

súvislosti je zjavné, že (nepochybne z dôvodu predkladania enormného množstva typových podaní navrhovateľom na súdy), že (hmotno-právne) odvolacie dôvody nekorešponujú s právnymi dôvodmi a skutkovými zisteniami, na ktorých je založené napadnuté rozhodnutie. V odvolaní žalobcu niet jedinej zmienky (tobdž protiargumentácie) vo vzťahu k argumentácii okresného súdu obsiahnutej v napadnutom rozhodnutí, že pri rozhodovaní vo veci Okresného súdu Dolný Kubín sp. zn. 10Er/48/2004), z ktorej si uplatňuje svoj nárok žalobca žalobou v tomto súdnom konaní nedošlo (a ani nemohlo dôjsť) k prietahom v súdnom konaní. Okresný súd založil svoje rozhodnutie na tom skutkovom základe, že žiaden návrh na zmenu súdneho exekútora v predmetnej exekučnej veci nebol súdu predložený, v dôsledku čoho je vylúčené, že v predmetnom exekučnom konaní došlo k prietahom (t.j. nesprávnemu úradnému postupu), v dôsledku čoho, by žalobcovi mala vzniknúť materiálna škoda vo výške 175,00 eur a náhrada nemajetkovej ujmy vo výške 663,84 eur s poukazom na § 17 ods. 1 a 2 zákona č. 514/2003 Z. z.

Odvolací súd nie je oprávnený preskúmať prvostupňové rozhodnutie na základe iných, než účastníkom konania v odvolaní vznesených námietok.

Podstatná časť odvolacích námietok žalobcu je založená na tvrdení, že vo veci nerozhodoval nestranný sudca. Krajský súd v Žiline, ako súd nadriadený, rozhodol uznesením č.k. 8NcC/47/2012-22 zo dňa 30. novembra 2013, že zákonný sudca Okresného súdu Dolný Kubín JUDr. Peter Bebej nie je vylúčený z prejednávania a rozhodovania veci. Od vydania tohto rozhodnutia, v ktorom nadriadený súd podrobne uviedol dôvody, pre ktoré zákonného sudcu možno považovať za nestranného zo subjektívneho aj objektívneho hľadiska, nedošlo ku žiadnym novým skutočnostiam majúcim vplyv na nestrannosť zákonného sudcu, preto je argumentácia odvolateľa o konaní vylúčeného sudcu bezpredmetná. Nad rámec uvedeného odvolací súd dopĺňa, že aktuálna aplikačná prax Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pri zohľadnení tak subjektívneho, ako aj objektívneho hľadiska (teória zdania) sa v prevažujúcej miere prikláňa k záveru o povinnosti, ako aj požiadavke na sudcu v každej veci zachovať vecný, profesionálny prístup, nadhľad, potrebnú dávku odstup, pričom samotná skutočnosť, že predmetom konania je nesprávny úradný postup, na ktorom sudca vykonával aj svoju funkciu, nezakladá pomer sudcu k veci, teda dôvod pre jeho vylúčenie.

Je nutné rozlišovať medzi pojmom „súd“ a „sudcovia“ a z hľadiska zásad spravodlivého procesu citlivo zvažovať ich vzťah v posudzovaných súvislostiach. Nezodpovedá právnym pomerom prilievavosť názoru o mechanickom vzťahu medzi súdom a sudcami tohto súdu. Vzťah sudcov je pri výkone rozhodovacej činnosti riadený princípom prezumpcie nezávislosti súdnej moci, ktorá nepodlieha subjektívnym pocitom sudcov pri ich rozhodovaní a nie je ničím zaťažovaná v ich postojoch voči súdu. Pôsobenie sudcov na určitom súde je vždy objektívne dané, len samá táto skutočnosť nemôže byť dôvodom ich vylúčenia. Sudcovia ako reprezentanti verejnej moci by tak a priori stáli vo svetle spochybňujúcom ich profesionálne schopnosti. Vzájomný vzťah medzi sudcom a súdom nie je vzťahom zamestnaneckým alebo služobným. Vymenovaním za sudcu vzniká a zánikom funkcie sudcu zaniká osobitný vzťah sudcu k štátu, z ktorého vyplývajú vzájomné práva a povinnosti sudcu a štátu. Sudca je pri výkone funkcie sudcu nezávislý a zákony a iné všeobecne záväzné právne predpisy vykladá podľa svojho najlepšieho vedomia a svedomia, rozhoduje nestranne, spravodlivo, bez zbytočných prietahov, len na základe skutočností zistených v súlade so zákonom (§ 2 ods. 2 zákona č. 385/2000 Z. z.). Nezávislosť sudcu je nevyhnutné vnímať aj ako nezávislosť v rámci samotnej súdnej moci, celého súdneho systému, aj konkrétneho súdu na ktorom sudca pôsobí. Iba takéto chápanie nezávislosti je predpokladom nestrannosti sudcu, ktorú nesmie nikto ohroziť (uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Nc 86/2011 zo dňa 24.11.2011). Sudca je povinný v každej súdnej veci zachovávať vecný a profesionálny prístup, potrebnú dávku odstup, pričom samotná skutočnosť, že predmetom konania je nesprávny úradný postup súdu, na ktorom sudca vykonáva svoju funkciu (keď v prejednávanej veci zákonný sudca nekonal a nerozhodoval v exekučnej veci, v ktorej malo dôjsť k nesprávnemu úradnému postupu), nezakladá pomer sudcu k veci, a teda neexistuje dôvod pre vylúčenie zákonnej sudkyne JUDr. Petra Bebeja z prejednávania a rozhodovania predmetnej veci.

Odvolací súd nespochybňuje, že súčasťou kontradiktórneho konania je právo účastníka byť oboznámený s predloženými dôkazmi, vyjadriť sa k nim a podávať dôkazné návrhy. Zásadu kontradiktórnosti však nemožno vykladať absolútne, resp. formalisticky, ale len vo väzbe s ostatnými zásadami/ustanoveniami procesného predpisu. Predovšetkým účastník konania realizuje svoje

procesné práva v rámci súdneho pojednávania, na ktoré bol žalobca riadne a včas predvolaný, pričom o možnosť ich uplatnenia sa obral sám svojím postupom - bezdôvodnou neúčastťou na súdnom pojednávaní. Termín pojednávania (15.07.2013) prvostupňový súd vytýčil dňa 11.06.2013 a žalobcovi bolo toto predvolanie doručené, prostredníctvom jeho právneho zástupcu dňa 17.06.2013 (č.l. 34 spisu). Až dňa 12.07.2013 o 18:38 hod. (t.j. v piatok po pracovnom čase) bol konajúcemu súdu doručený návrh navrhovateľa (e-mail) na „zrušenie pojednávania z dôvodu objektívneho posúdenia porušenia zásady nestranného súdu a sudcu“, ktoré súd zaevidoval až v pondelok 15.07.2013, t.j. v deň pojednávania, pričom okresný súd sa s návrhom na odročenie vysporiadal zákonom predpísaným spôsobom keď na pojednávaní uznesením žiadosti právneho zástupcu žalobcu o odročenie pojednávania nevyhovel. Správny je aj samotné vecné vyhodnotenie uplatneného dôvodu odročenia ako nie dôležitého (§ 119 ods. 1 O.s.p.), ako to korešponduje s vyššie uvedeným záverom o neopodstatnenosti tvrdení žalobcu o konaní „vylúčeného“ sudcu. Ustanovenie § 101 ods. 2 O.s.p. umožňuje súdu konať v dôvodných prípadoch v neprítomnosti účastníkov konania. Dôvodom žiadosti žalobcu o odročenie pojednávania bola námietka zaujatosti sudcu, ktorý vec prejednáva, z dôvodu absencie jej nestrannosti. Ak sudca takémuto návrhu na odročenie pojednávania nevyhovel a vec následne prejednal a rozhodol v neprítomnosti účastníkov a právneho zástupcu žalobcu, postupoval v plnom súlade s ust. § 101 ods. 2 O.s.p., keďže o jeho nevylúčení z prejednávania a rozhodovania veci z tých istých dôvodov už bolo právoplatne rozhodnuté nadriadeným súdom. Účasť na pojednávaní súdu je právom, ktoré v prejednávanej veci žalobcom a jeho právnym zástupcom nebolo využité. Súčasne v tejto veci neexistoval (iný) dôležitý dôvod na odročenie pojednávania. Inými slovami, v prípade pojednávania bez prítomnosti účastníka za podmienok predpokladaných zákonom, nemôže dôjsť k odňatiu práva účastníka konať pred súdom (uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Cdo 116/93) a zároveň nie je porušená zásada kontradiktórnosti sporového konania. Ustanovenie § 101 ods. 2 (v spojení s § 119 O.s.p.) umožňuje súdu zväžiť dôvodnosť návrhu na odročenie pojednávania a nadväzne konať v dôvodných prípadoch v neprítomnosti účastníkov konania. Iné chápanie predmetného ustanovenia by viedlo k jeho obsolentnosti a zároveň k nežiaducim prietahom v konaní, ktorých (tvrdená) existencia je v konečnom dôsledku základom samotného nároku uplatňovaného žalobcom v žalobe.

Z obsahu spisového materiálu vyplýva, že že viaceré konania vedené na Okresnom súde Dolný Kubín, o. i. aj konania vedené pod sp. zn.: 5C/68/2012, 5C/79/2012 a 5C/75/2012, boli spojené a následne vedené pod spoločnou sp. zn. 5C/68/2012. Žalovaná podala vyjadrenie k žalobe označené sp. zn. 5C/75/2012 dňa 08.02.2013, ktoré došlo na okresný súd 15.02.2013. Na základe pokynu sudcu zo dňa 11.04.2013 bolo právnenému zástupcovi žalobcu toto vyjadrenie doručené dňa 17.04.2013 (č.l. 36 spolu s prípisom na č.l. 40 spisu Okresného súdu Dolný Kubín sp. zn. 5C/68/2012 a ďalšími prílohami.). Na obsah tohto vyjadrenia poukazovala aj žalovaná vo svojom podaní zo dňa 12.07.2013 adresovanom Okresnému súdu Dolný Kubín vo veci vedenej (po jej vylúčení na samostatné konanie) pod sp. zn. 5C/79/2012.

Z uvedeného vyplýva, že vyjadrenie k žalobe podané žalovanou dňa 08.02.2013, ktoré došlo na okresný súd 15.02.2013 (ktoré sa týkalo aj veci aktuálne vedenej na Okresnom súde Dolný Kubín pod sp. zn. 5C/79/2012), prevzal právny zástupca žalobcu dňa 17.04.2013. Žalobca mal teda možnosť i dostatočný časový priestor vyjadriť sa k obrane žalovanej uvedenej v jeho vyjadrení k žalobe a preto v súdnej veci nebol dôvod na postup súdu podľa

§ 153b O.s.p. Vydaniu takéhoto rozhodnutia navyše bráni aj samotný predmet sporu, ktorého súčasťou je i náhrada nejmajetkovej ujmy.

Odvolací súd zároveň zdôrazňuje, že v predvolaní na pojednávanie bol žalobca zo strany súdu poučený o svojich procesných právach a povinnostiach ako účastník konania, vrátane poučenia podľa ust. § 120 ods. 1 a 4 O.s.p. (č.l. 36 a 33 spisu). Námietku odvolateľa, že sa tak nestalo preto krajský súd vyhodnotil ako nedôvodnú. Rovnako nedôvodnou bola i námietka odvolateľa, že súd rozhodol vo veci samej bez nariadenia pojednávania. Sám odvolateľ svojím procesným návrhom navrhol zo dňa 12.07.2013 navrhol zrušenie nariadeného termínu pojednávania, (na ktoré bol riadne a včas súdom predvolaný).

Bez akéhokoľvek racionálneho základu sú tvrdenia odvolateľa v tom smere, že súd si určil sám okruh a rozsah dokazovania, resp. že z odôvodnenia nie je poznateľné, či išlo o listiny (ktorými bolo vykonané dokazovanie) založené v exekučnom spise. Zo zápisnice v súdnom pojednávaní je mimo rámca akýchkoľvek pochybností zjavné, že dokazovanie bolo vykonané oboznámením listinnými dôkazmi nachádzajúcimi sa v spise a podstatným obsahom exekučného spisu Okresného súdu Dolný Kubín sp. zn. 10Er/48/2004 - ktorý dôkaz výslovne (na str. 2 spisu) požadoval samotný navrhovateľ. Inú skutočnosť nie je možné vyvodiť ani z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia (č. l. 66 až 71 spisu).

Odvolacie námietky žalobcu sa nedotýkajú hmotno-právnych dôvodov, pre ktoré okresný súd žalobu zamietol.

Hmotno-právnym dôvodom zamietnutia uplatneného nároku žalobcu bolo nepreukázanie nesprávneho úradného postupu, ako základného predpokladu pre vznik zodpovednosti za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Žalobca v danom prípade odôvodňoval nesprávny úradný postup exekučného súdu nedodržaním zákonom stanovenej 30-dňovej lehoty na rozhodnutie o návrhu na zmenu súdneho exekútora v exekučnom konaní. Okresný súd vykonaním dokazovaním dospel k záveru, že v súdnej veci nedošlo k prietahom s poukazom na skutkový stav popísaný vyššie. Súd potom nemal za preukázaný nesprávny úradný postup ako jeden z predpokladov pre vznik zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Akékoľvek ďalšie dokazovanie vo veci by bolo preto nadbytočné.

Žalobca nijako nenapadol uvedené skutkové a právne závery okresného súdu, ktoré boli hmotno-právnym dôvodom zamietnutia návrhu (keď návrh na zmenu súdneho exekútora v konaní nebol vôbec podaný), a preto nie sú predmetom odvolacieho prieskumu.

Na základe konštatovaného odvolací súd dospel k záveru, že okresný súd vykonal v prejednávanej veci dokazovanie náležitým spôsobom a v potrebnom rozsahu, spôsobom plne zodpovedajúcim kontradiktórnosti sporového konania umožnil účastníkom realizáciu ich procesných práv a nadväzne zákonným spôsobom vyhodnotil tak procesnú aktivitu účastníkov konania, ako aj meritum veci. Po vykonaní a vyhodnotení dokazovania zákonným spôsobom a v potrebnom rozsahu vydal vecne správne rozhodnutie, ktoré zodpovedajúcim spôsobom v zmysle ust. § 157 ods. 2 O.s.p. aj správne a presvedčivo odôvodnil.

Odvolací súd ako vecne správny potvrdil aj odvolaním výslovne nenapadnutý, ale od rozhodnutia vo veci samej závislý výrok o trovách prvostupňového konania.

O trovách odvolacieho konania rozhodol krajský súd podľa § 142 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. Žalobca nebol v odvolacom konaní úspešný, a preto je povinný nahradiť žalovanej trovy, ktoré jej v súvislosti s týmto konaním vznikli. Keďže si žalovaná náhradu trov odvolacieho konania neuplatnila (§ 151 ods. 1 O.s.p.) a z obsahu spisu jej vznik trov aktuálneho odvolacieho konania ani nevyplýva, odvolací súd jej náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

Toto rozhodnutie senátu odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním pomerom hlasov 3 : 0 .

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie n i e j e prípustné.